

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** possetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CRONICA.

ASI tota la senmana se n' ha anat en batussas monàrquicas. Conservadors, fusionistas y reformistas han transformat lo Senat en safreig, y sense respecte als dias núvols, s' han anat trayent, á qui més podia, los drapets al sol.

Un exercici molt sá y molt higiénich per menjar ab pau, tranquillitat y alegría lo gall de Nadal.

Se tractava de las immoralitats de Cuba, un dels temas més propis y més socorreguts, per anar tiris y troyan's á revolcóns per terra.

Cuba es una rica y tentadora bresca de mel, y las moscas s' hi deixan caure qu' es un gust. Si alguna goluda té la desgracia d' enganxars'hi, desseguida una mà piadosa, pero desconeguda, s' cuida de treurela del mal pás, l' agafa ab lo major cuidado; l' aixuga ab tota delicadesa..... y á volar.

Troyans y tiris després de convenir en que la immoralitat es evident, han reconegut qu' es de tot punt impossible citar sabbos concrets, per quan los autors de certs abusos saben pendre las degudas precaucions per no veure's sorpresos ab las mans entre la massa. Ademes l' hermosa Cuba está á una distancia respectable de la Peninsula, y, ja se sab, á distancias grossas, ulls grossos.

Si en lloch de tractarse d' empleats poch escrupulosos, se tractés de periodistas una mica atrevits, ja seria un'altra cosa. La tinta es un veneno actiu; la mel de que parlavam es un plat sabrosissim.

La discussió sobre las immoralitats de Cuba va donar lloch á que uns y altres diguessen y reconeguessen que 'l mal ve de lluny, y que la culpa no es sols de aquesta situació, sino de las precedents.

La cansó de sempre:
—A mi no 'm pots donar un revés porque dus las mans brutas y m' emporcarias la cara.

—No, ca, será més just que digas que no puch donarte 'l porque tens la cara bruta y m' emporcarias las mans.

La repetició miléssima primera de alló que deya la paella á la marmita:—Feste enllá, que m' enmascaras.

Y entre tant lo pais, que sense culpa ni pecat assumeix tota la penitencia; lo pais que no ha governat may y que s' avergonyeix de certs fets, com de las immoralitats de Cuba, ha de contemplar crusat de brassos, com uns y altres van tirantse 'l mort á sobre.

Ditós será 'l dia que tingui virilitat per imposarse y exclamar:

—Tots héu delinquit, tots sou culpables; la responsabilitat dels uns no pot eximir als altres de responsabilitat... ¡Afora tothom!

Austria y Alemania ensenyan las dents á la Russia; Russia las ensenya á Alemania... Italia las estreny y Fransa fa lo mateix.

Y parlo de dents no en sentit metafórich, sino recordant que las primeras naciones d' Europa, no contentas ab millorar l' armament del soldat, y l' alcans y la punteria dels canons, están preparantse per ensajar un nou element de guerra.

Com si no bastés l' home per destruhirse, desd' ara 'l company de l' home, 'l gos, desempeñará un paper molt important en la guerra moderna. Las qualitats especiales dels gossos se prestan admirablement per aquest objecte. Lo gos es fidel de natural, hi sent de lluny, té molt bon nas y 'l son lleuger. En las avansadas, sobre tot durant las nits, los gossos poden prestar serveys incalculables.

Pero, una vegada acceptada la intervenció dels gossos en las guerras ¿quin inconvenient havia de haverhi en confiarlos exclussivament la decisió dels conflictes internacionals? ¿Per qué la guerra en lloch de ser destrucció mútua de sers humans, no ha de consistir en una senzilla baralla de gossos? En aquest cas la nació més forta no seria la que sostingués major número de soldats, sino la que criés més gossos.

Pero ja ho veig: per desbandar un exercit de gossos hi hauria un medi senzillissim. Bastaria posarli al davant un exercit de gossas. ¿Qui sería capás de contenirlos?... ¡Adéu formació! ¡Bona nit disciplina!

Pero hasta ab aixó los gossos demostrarian tenir més sensatés y més enteniment que 'ls mateixos homes.

Per acabar la present crónica, allá va una anécdota del gran Carnot, avi del actual president de la República francesa.

Era en temps de las famosas guerras de la primera República: dos oficials del exercit del Nort, havian tingut certas diferencias y s' disposavan á solventarlas sobre 'l terreno. Carnot n' hagué esment y cridantlos á sa presencia 'ls preguntá:

—¿Es cert que os odiéu molt?
—No cabém plegats al mon. Y per aixó un ó altre ha de morir.

—Está bé, digué l' ilustre convencional; pero tinguéu en compte que la vida que tractéu de llevarvos es un roba que féu á la nació. Jo 'us demano que l' odi que 'us professéu, sapiguéu emplearlo contra 'ls enemichs de la patria. Avuy mateix héu de veure'ns las caras ab los austriachs: tots dos seréu colocats á la vanguardia, l' un al costat del altre: batéuvos allí; pero contra 'ls enemichs de la nació, y arrostrant la mort á qui més puga, á veure qui humilla á qui. Aquest es l' únich desafió permés en aquests crítichs moments als homes de honor y als bons patriotas.

Aixis ho feren y ni l' un ni l' altre van morir, ab tot y fer grans prodigis de valor y de audacia. Terminada la batalla, l' un se llensá plorant als brassos del altre.

Me sembla que aquest notable cas podria tenir útil aplicació en los actuals moments. Que las fraccions republicanas que s' odian, s' uneixin per combatre al enemich comú y més gloria alcansi qui majors sacrificis realisi.

Fransa ho agrahiria.

Y 'l tercer Carnot podria enorgullirse de que no sigan estérils los grans exemples del seu ilustre predecessor.
P. K.

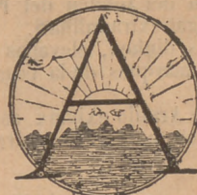
¡A LA RAMBLA!

SONET.

Poetas deshauciats y sense un ral,
actors de llansa sense ajust ni pel,
militars estrellats y de cuartel,
novas que llensan per 'l li ahont passan sal,
molta goma ab livita y barret alt,
turugaires que miran ab rezel,
polítichs de café que escupan fel,
molts bolsistas y un sol municipal;
venedors de periódichs més de mil,
mistaires, y camélichs de bagul
molts cotxes del tramvia y del carril,
y amén de tot lo dit, molt de gandul,
podrá trobá á tot' hora qualsevol
en la Rambla del mitj, de sol á sol.

JOSEPH M. CODOLOSA.

!!! XÓOOOO !!!

RA si qu' estém ben frescos! Nò perque ja haja comensat l' hivern, sino perque *Lo bram de la patria* ha romput lo ronsal, y amenassa fer una pila de desgracias.

Provisionalment, ha comensat per tirarse damunt de nosaltres, atacant de passada la lògica, la veritat y la geografia.

Y saben per qué?
Per una friolera: perque varem publicar un article en que copiavam d' un periódich americá varias de las *amoretas* que allí van dedicar á don Carlos. com una réplica al llibre que, sobre 'l viatge del rey de las hún-garas á América, acaban de donar á llum los carlistas.

¡Si 'n diu lo pobre *Bram* de pestes y disbarats!
Nega de barra á barra que cap periódich de Chile haja dit lo que nosaltres hem copiat, y assegura que en aquella *capital* no hi ha periódichs tan grossers.

En primer lloch—sempre es bo instruir als ignorants—Chile no es lo nom de cap capital, sino 'l d' una nació hont, per cert, hi ha molta herba; circumstancia que la fa recomenabla al *Bram de la patria*, per si un dia ha d' emigrar.

En segon lloch, no es ser grosser dir de D. Carlos lo que va estampar lo periódich en qüestió; perque al fi y al cap no va ferli res més que justícia.

Pero 'l *Bram* no s' entén de rahons, y anántese'n camp á través, diu y jura y perjura que tot lo que varem dir es invenció nostra, que 'l tal periódich no existeix; que ja 'ns guardarem de citar lo nom, qu' hem fet veure que copiavam cosas que may s' han escrit... y una pila de criaturadas del mateix tenor.

Que ja 'ns guardarem de citar lo nom del célebre periódich!

Y tan si 'ns ne guardarem!
Bram de la patria, acosta 'l morro y llegeix:
Tot lo que varem transcriure en l' article titulat *Ram-millet* número 2, perteneix al número 437 de *El Padre Pa-*

dilla, corresponent al dissapte 9 de juliol de 1887. El *Padre Padilla* es un periòdich il·lustrat, que s' publica fa tres anys a Santiago de Chile, baix la direcció del aixerit escriptor don Joan R. Allende, y té la impremta y la administració en lo carrer del Estado, número, 46.

¿Ho veu *Lo Bram de la Patria*? Ara ja pot tirar tantas cossas com vulgui: ja l' hem ferrat per una pila de dias.

Per acabar, una advertencia. *Lo Bram* nos demana, com á comprobant de las nostras afirmacions, que li enviém l' exemplar del periòdich americà que tanta masega ha mogut.

No hi tindriam cap inconvenient: més ben dit, anavam ja á enviarl; pero 'ns ha detingut una consideració.

El *Padre Padilla* està imprès en un paper de color de palla y, la veritat, hem tingut por de que 'l *Bram de la patria* no pogués aguantarse y se 'l menjés.

FANTÀSTICH.

En todas las regiones d' Espanya van embargantse fincas y més fincas per respondre del pago de la contribució. Los propietaris están agotats y entregan las ganancias.

Si aném seguint aixís, dintre de poch temps tota la nació espanyola passara á ser propietat del Banch d' Espanya.

No quedarà á Espanya una sola cadira. La casa estarà parada ab dos banchs no més: lo banch d' Espanya y 'l banch blau.

Y aixís y tot los espanyols haurém de seure'ns á terra.

A Prats de Rey hi ha un arcalde que quan s' ha de fer un reparto per consums, no l' exposa al públich per evitar reclamacions, y luego resulta que 'ls seus enemics han de pagar lo que 's rebaixa als amichs y camaradas.

En va 'ls lesionats acuden á la Delegació de Hisenda: las ordres del Delegat se queden sense cumplir per part del arcalde de Prats de Rey.

Sr. Sagasta, ja cal que cambihi desseguida 'l nom de aquell poble: en lloch de Prats de Rey, que se 'n diga Prats d' Arcalde.

Aixís com aixís l' arcalde de Prats de Rey, té un rey al cos.

No havent'hi prou ab los armatostes-anunciadors qu' en los sitis més concorreguts de Barcelona convidan á topar y estrellarse, ara s' han instalat uns fanals giratoris ab anuncis també, que donan: la volta pero tan depressa, qu' es poch menos que impossible llegirlos, baix pena de quedarse cegos ó quant menos curts de vista.

Seria molt oportu que apelessin á aquest sistema de anuncis los oculistas exclusivament. En aquest cas los fanals giratoris de tan en tan podriam pararse, llegints'hi lo següent:

«Los que havéu perdut la vista mirantme, trobaréu bonas ulleras á tal establiment, tal carrer, número tants.

Lo govern espanyol, ab motiu del Jubileu del Papa ha resolt enviar á Roma un delegat extraordinari.

Y en Sagasta, obehint, segons diuhen, elevadas indicacions, ha escullit pèl cas al marqués de la Vega de Armijo.

Y 'l marqués de la Vega de Armijo exigeix com á primera condició per anar á Roma, no perdre 'l càrrech de diputat.

Naturalment, tractantse de un amich ab ribets de disident, se li donarán tots los gustos.

Però ¿y la ley de incompatibilitats?

Aixó ray, quan algun article del llibre de la ley fa nosa, s' arrenca 'l full y s' hi embolica la primera mensualitat.

Ab lo qual l' amich agraciad reb la ley y 'l sou en forma.... de cartutxo.

S' ha coustituhit ministeri á Fransa baix la presidencia de Mr. Tirard.

Está molt bé.

La gran qüestió es anar tirant.

Una reflexió del general Salamanca:

«Si 'l govern arribava á saber qu' en Ruiz Zorrilla havia passat una nit á casa mèva, 'l jutje la registraria de dalt á baix buscant los rastres de una conspiració. ¿Perqué, donchs, no heu de buscar de la mateixa manera, los delictes de la immoralitat administrativa á Cuba?»

Si alguns ministerials gastessin franquesa podriam haver respost:

—Ja veurá, general: l' una cosa no es igual á l' altre. Las immoralitats de Cuba 'ns omplan lo plat, y en Ruiz Zorrilla es un mano que voldria vuydarse'l.

Continúa, á l' hora en qu' escribim, la *huelga* dels mestres de casas y altres oficis més ó menos relacionats ab l' art de la construcció.

Es molt sensible qu' en aquests moments de crisis y de paralisació no 's trobi una avinensa que deixi en bon lloch los interessos tant dels obrers com dels contratistas. Per la nostra part fém vots perque cessi un estat de cosas tant perjudicial á tots los interessats y hasta á la ciutat de Barcelona.

Creym que ab una mica de bona voluntat no ha de ser tant difícil trobar una solució conciliadora y armónica.

Aubertin, l' assés de Mr. Ferry, que 's trobava en un estat manifest de perturbació mental, tot de un plegat y ab gran sorpresa dels metjes que l' assistian, ha recobrat la rahó.

Ara recorda vagament l' escena ocorreguda en la Cámara de Diputats, y reconeix ell mateix que sigué un rapte de boig.

Ara no més falta que 'l cervell se li giri del dret á cert corresponsal del *Diluvi* que celebrava y aplaudia la agressió de que 'l patriota Ferry havia sigut objecte.

Encare que la ploma en mans de un boig, no es de molt tant perillosa com un revolver, hi ha atentats contra 'l sentit comú que inspiren verdadera llástima.

Diu que un ciclón allá á Cuba ha fet mil atrocitats, enduhentse casas y plantas, y embarcacions y remats.

¡Pobra Cuba! De tots modos, val més aixís, com hi há món. Si se l' han d' endú 'ls... dallonsas que se la emporti un ciclón.

Hi ha un antich sainete catalá, titulat *l' Ase perdut y buscat á brams*, y 'ls carlins que viuhen un sígle atrassats, avuy dia encare 'l representan.

Al *Bram de la patria* de Barcelona ha contestat ab un altre bram, desde las montanyas de Berga, un periòdich titulat: *El Eco de Queralú*.

L' un y l' altre defensen y aspiran á lo mateix. L' un y l' altre segons declaració del últim, treballan per «los intereses de nuestra religión, de nuestro R... y de nuestra patria.»

Una R seguida de tres punts, no pot dir Rey, que per aixó bastarian dos punts no més.

Una R de aquesta conformitat, no pot dir res més que Ruch.

CARTAS DE FORA.—A santa Coloma de Farnés, ab motiu del novenari d' animas, han tingut una tanda de sermons, á càrrech de un tal Dr. Ribas, que s' hi podian llogar cadiras. En ells ha atacat durament á la premea, als catedràtics qu' ensenyen en los establiments del govern y al mateix govern que protegeix tal ensenyansa. Ha dit ademés cosas tan grossas com la següent: «per ser un bon catòlich no 's necessita sabiesa, estudis ni dignitat!» y l' últim dia, ocupantse de la devoció del Rosari, afirmá ab todas las quatre potas que la victoria de Lepanto fou deguda á D. Joan de Austria, germá de Felip II.

Tothom, hasta las criaturas saben que D. Joan de Austria sigué fill d' *extrangis* de Carlos I, perque en aquells temps tant recomenats pèl Dr. Ribas, los reys, sens dupte, per donar bon exemple als seus súbdits, no 'n tenfan prou ab la propia y buscavan més agradables entreteniments. Aixó sí, molts d' ells, cap á la fi de las sévas aventuras se feyan frares, com aixís ho féu lo pare de D. Joan d' Austria.

Lo Dr. Ribas ha demostrat ab aixó que realment no 's necessitan estudis ni sabiesa, per ser bon catòlich, encare que per pujar al cubell, fora del cas que 'ls n' exigissen.

Un vehí de Vilafant que tractava de fer una obra de caritat encarregantse de un bordet, no pogué lograr que 'l rector li expedís un certificat.—Anéulo á demanar als que no van á missa ni á confessar com vos—li va dir.—Aixís entenen la caritat certs ministres de Jesucrist ¡No troban que 'ls seus actes están donantse castanyas ab l' esperit de l' Evangeli?

Sr. rector de Prades: quan vegi que 'ls liberals de aqueixa població recullin firmas per fer una manifestació de simpatía á Italia, que contrasti ab las manifestacions catòlicas y papalinas, repòrtis y prengui tila. Vosté está massa gras. y 'ls entados podriam serli fatals. Aquest dia, al veure'l pujar á la trona, encés roig y esbufegant, fins hi va haver qui temia que agafés un atac de feridura. Vaja, vaja, que cada hu fassa 'l seu fet, y molta calma y molta tila.

Opinió del rector de Sant Andréu sobre 'ls festeigs: «Los festeigs que duren més de sis mesos no poden ser lícits de cap de las maneras. Un jove, per virtuos que sigui, passat mitj any de festejar ab una noya, tot lo qu' es estimació se tornan pensaments lícits.»

Una pregunta innocent: ¿Y 'l tenir á la rectoria un parell de nebotetas hermosas com dos sols, vol ferme 'l favor de dir quins pensaments inspira?

L' actual arcalde de Sant Andréu mereix una plassa d' académich de la llengua. En lo cementiri de dita població y en lo lloch ahont s' hi enterra la pobressalla, 'l dia dels morts de aquest any, hi havia una corona feta de flors ab una inscripció que deya: «El alcalde á sus muertos.»

LO GALL-POBLE.

«Los agricultors d' Australia están seriamente amenassats pèls conills.»
(Correu de l' Oceania.)

A s' ho poden mirar de la manera que vulgan: la política no es res més que un Nadal permanent.

La taula del presupuesto, parada á totas horas, es l' únic estimul de l' activitat dels polítics, que no pensan en altra cosa que en poguers'hi conquistar un asiento.

Empenyentse 'ls uns als altres, treballant los negres pera fer aixecar als blancs es intrigant després los blancs pera pendre altre cop la taula als negres, lo moviment polítich está en perpétua efervescencia, al voltant d' aquesta taula colosal, sobre la qual lo poble, ab lo bèch tallat y las plomas arrencadas, espera pacientment que 'ls afamats polítics lo destrossin.

Al compás dels alts y baixos de la fortuna ó de la osadia, los convidats han anat canviant continuamente: n' hem vist de moderats, unionistas, progressistas, conservadors, sagastins... tota la varietat de castas de la fauna política espanyola.

Lo que may ha sufert transformació ha sigut lo gall, ó més ben dit, los galls.

Sempre 'ls pobres espanyols que treballan, sempre 'ls desventurats contribuyents que pagan han vist brillar sobre 'l seu cap la forquilla del Nadal del presupuesto.

Pero com en lo món no hi ha res etern, vindrá un dia en que 'ls papers se cambiarán, y aixís com avuy los polítics se menján als galls, llavors los galls se menján als polítics.

¿Qué diuhen? ¿que no es possible?
¡No té de serho! Tot consisteix en que 'ls galls s' hi empenyin.

Per ara ja 'n tenim un exemple. Los conills d' Australia están á punt de menjarse 'ls agricultors.

Y aixó que fins ara 'ls agricultors solian menjarse 'ls á n' ells.

A. MARCH.

FELICITACIONES.

(DÍCIMAS DE NADAL.)

A DON PRÁXEDES.

En festa tan senyalada, suposo que ja tindrà los galls á punt de trinxa y la taula ben parada. Vinga, pues, la gran bromada, obsequi á la fusió, dónguili forsa turró y aliméntila ben bé, y veji si l' any que vé governa un xiquet milló.

A DON FRANCISCO DE PAULA.

Som Nadal: un dia exprés pera intercalá 'ls galls d' indis entre discursos y brindis y bombo á tort y á través. Ayre, á divertirse pues, y á darse un poch d' expansió; pero al dar fi á la funció, desadas ja las copetas, pensi aná á buscar paletas que acabin la Exposició.

A ROMERO ROBLEDO.

A pesar de sa bravura y ab tot y las coalicions, la cosa va á rodolons y 'l reformisme no sura. Com que qui assegura dura, si té ganas de menjar, ha de comensá á buscar algun gallot de repuesto, perque 'l gall del presupuesto, ja ho veu, no 's deixa agafar.

AL GENERAL SALAMANCA.

Recordi que avuy, quan brilla lo gall rostít en la taula, no més prenen la paraula las copas y la forquilla. Atraquis de mansanilla, ostras, turrons de Jijona, perdius, capons de Bayona, neulas, formatje y crocant... ¡y á veure si aixís, menjant, al menos calla una estona!

A CÁNOVAS.

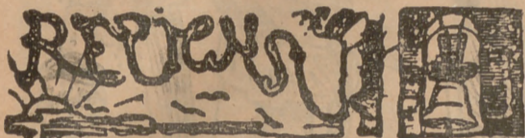
¡Quin Nadal me li ha tocat! Mentre plovisqueja ó neva, vosté s' está á casa seva davant d' un capó truffat. Aquesta tranquil·litat, aquesta pau octaviana ab que l' amor l' engalana, no es res si la comparém

ab la que tots disfrutém desde que vosté no 'ns mana.

AL LECTOR.

Procura passá aquests días del modo millor que pugas, donant al olvit marfugas, disgustos y tropelias. Després de las picardias que tots junts ara aguantém, potsè un dia 'ns llevarém y un nou astre brillará, y veurém al fi triunfá... alló que tú y jo sabém.

C. GUMÀ.

Lo Sultán de Marruecos ha manat construir un quartel en la isla del Peregil. Y en Moret s' ha quedat sense obri 'l bech. Comprehent l' antipatia del Sr. Moret per tot quant se relacioni ab l' isla del Julivert. En Moret es un lloro, y 'l Julivert pels lloros es un veneno molt actiu.

Ha dimitit lo ministeri.

Pero no 'l ministeri espanyol; lo ministeri de Suecia.

Mentre 'ls de allà dimiteixen ab molta gracia y salero, los ministros espanyols se hacen el sueco.

Al carrer de Alcalá de Madrit, en lloch de acacias, plátanos ó altres arbres de passeig, l' Ajuntament hi ha plantat pins.

Ja olorava jo que á Madrit, un dia ó altre havia de haverhi pinyas.

S' ha acordat disminuir tres metros l' altura de la nau central del Palacio de la Industria de l' Exposició. Ho sento por D. Francisco de Paula, que, per entrarhi, haurá d' acotarse.

Un dels senadors que ha atacat al govern ab més virulencia se diu Botella.

Verdaderament, lo discurs de 'n Botella ha sigut pèl govern un mal trago.

Sospitavan certas personas acostumadas á buscar sempre un fi misteriós en totas las cosas, que la huelga dels mestres de casa era moguda pèls conservadors, al efecte de crear dificultats al govern.

—¡Alto!—replicava un mestre de casas—si fòs aixís, no podria dirse qu' estiguessen en vaga: al contrari, treballariam del ofici.

—¿Del ofici?

—Si senyor: los mestres de casas construhim; pero també derribém.

Los pelegrins espanyols han arribat á Roma en vigílias de Nadal.

¡Lo que son las cosas!

Quan aquí arriban los galls, á Roma hi arriban los béns.

En Cassola aspira á tenir un exercit de 300,000 homes.

Massa homes, per una sola Cassola.

Pero ell mateix ja diu que de aquest 300,000, unica-ment 106,000 estarán sobre las armas.

—¡Caratsus! deya un pagés zy dochs los altres qu' estarán á sota?

Segons la Nacion cada dia son més en número 'ls fusionistas que ingressan en lo partit reformista.

Nada, será necessari reformarho tot, fins los re-frans.

Ara si que 's dirá:—«Quants més serém, més badallarém.»

A causa dels pelegrins que se 'n han anat á Roma, los bescambis de Madrit van quedarse sense monedas d' or espanyolas.

Es una fatalitat. La plaga pelegrinesca que aquí á Espanya ataca l' or, com certs acíts, á Italia atacarà l' herba, com certs rumiants.

Aquí quedan pelats los bescambis; á Italia quedarán pelats los camps de las inmediacions de Roma.

Sembla que 'l govern al últim se comensa á preocupá, al veure la gent que emigra, en busca d' un tros de pa. ¡Vaya! 'l govern se 'n lamenta, diu que aixó no pot seguir, ho deplora ab tota l' ánima, pero... no passa d' aquí.

Lo govern acaba de autorisar al ajuntament de Barcelona per contractar un empréstit de 3.500,000 pessetas destinat á l' Exposició.

Ja ho veuhén, la primera llesca es bastant doble. Tant, que quan arribi l' hora de rosegarla, fins crech que á Barcelona no li entrarà á la boca.

Sembla que tractan de nombrar governador de Barcelona al diputat Sr. Fiol, que havent militat fins fa poch en las filas republicanas, tot de un plegat s' ha declarat monárquich.

Que vinga 'l Sr. Fiol, que vinga que aquí l' esperém. Sent ell Fiol, naturalment, Barcelona será la seva padrina. y aquesta quan se presenti l' ocasió, sabrá donarli, sinó la mona, 'l gran mico del sigle.

Datos consoladors.

Vint bisbes espanyols, cinquanta priors de otras tantas ordres religiosas, més de cinchcents capellans rasos y alguns milers de pelegrins fan aquests días un viatjet á Roma, emportantse'n objectes per valor de més de sis milions de pessetas.

Res, avuy dia las pessetas es lo que més abunda aquí á Espanya. Si es un fastich!... Pèls carrers las fem anar á puntadas de péu.

La cullita realisada pèl Papa ascendeix, segons cálculs de un periódich extranger, á xeixanta milions de franchs.

Que colocats al sis per cent representan una renda anual de 3 milions 600 mil franchs, ó sigan dos mil drets diaris.

Ara no falta sinó que al Vaticá tingan conducta, y deixin de pidolar.

Deya aquest dia un telégrama:

«Los pelegrins han passat la frontera, sense novedat.» ¿No troban que 's respira millor?

A casa de D. Jaume hi havia aquest dia 'l trono de plata que 'ls católichs barcelonins regalan á Lleó XIII.

Una beata trobava qu' era molt bonich; pero temia que si 'l Papa havia de seure en un trono tant fret, tal vegada 's costiparia... sinó agafava una calapandria pitjor, que per respecte á las noyas morenas m' abstinch de anomenar.

—Sra. Monica, deixis de caborias, li responia un beato, lo qu' hem de procurar es pregar á Déu perque 'l Papat duri á lo menos fins que aquest trono quedi des-cambiat ab lo rosse.

A Santiago de Cuba ha mort una senyora molt rica, deixant als seus parents quaranta mil duros perque entre tots se 'ls reparteixin com á bons germans.

Lo resto de sa fortuna que passa de cinch milions de pessetas, ho ha deixat als Padres Jesuitas.

No sembla sinó que 'ls Jesuitas aspirin á agabellar tot l' or de la terra, á fi de construir ab aquest metall una escala, que arribi desde aquí al cel.

Y fant vot de pobresa!... ¡Y 's diuhen de la Companyia de Jesús!..

Entre 'ls apóstols companys del Redemptor no n' hi havia més que un que portava bossa: Judas, y aquest va condemnarse.

No estranyis qu' hagi passat tants días sens vení á veuret: ¡no saps, nena, que 'ls manobras varem declara 'ns en huelga?

Si ab los huelguistas hi anava la guardia civil detrás, sols debfa ser perque ningú 'ls pogués molestar.

D' aquells grans grups d' huelguistas cap ne vaig veure 'l diumenje, y aixó 'm va fer suposar qu' aquell dia feyan festa.

S. U. S. T.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cris-ti-a-na.
2. MUDANSA.—Marcelo-Carmelo.
3. TRENCA-CLOSCAS.—La Campana de Gracia.
4. INTRÍNGULIS.—Millorar.
5. GEROGLÍFICH.—Per llassereros, Barcelona.

Han endavinat totes las soluciones los ciudatans J. Sufrañes Urpi, Suteró Furor y C.^a, Ego Sum y Noy de 'n Pepis; n' han endavinadas 4, E. Padrell de Reus, Un Vinatayre, Conde de Manganeso y Pep Ramugosa; 3, Sort Mut y R. M. Frare Llech; 2, Igualadins y 1 no més R. Castellá.

XARADA.

LO DIA DELS IGNOSCENTS.

¡Veyéu aquella noyeta que tan trista y abatuda se dirigeix Rambla avall rosegant un trosset de una?

Donchs, aquesta es Barcelona; repareu, quina figura fa de dormir sobre hu-teresa y de anar tan pobre y bruta.

¡No veyeu al seu darrera aquellas quatre criaturas ab un que á la ma un tres porta?

Doncas, alló es una llufa y en Quico 'l de las total li vol posar á la qua per deixarla avergonyida y dar als altres la culpa. Ja li ha posada; mireu com fujen cridant ¡la llufal!

PEPET D' ESPLUGAS.

ANAGRAMA.

A la dona de 'n Rigol, passant pèl carrer Condal li posaren la total ab una total de col.

NOY MACO.

TRENCA-CLOSCAS.

PLANS DE TORTOSA.

Formar ab aquestas lletras, lo títol de una pesa catalana.

DOS RATAS DE REUS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Gran filósop francés.
1 6 2 3 8 4 5.—Una flor.
4 6 1 2 3 6.—Un teatro de Barcelona.
1 6 2 3 6.—Un instrument.
3 2 3 5.—Nom de dona.
4 8 7.—Un riu.
3 5.—Nota musical.
1.—Inicial.

GEROGLÍFICH.

AMADEO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

ADVERTENCIA GENERAL.—Repasant los originals rebuts, resulta que de Logogrifos y Combinacions de sílabas y de letras ne tenim al menos per cinch anys. Per lo tant, no sent una cosa molt notable, més valdrá que no n' envihin més. Dels demés entreteniments y trenca-caps unicament acceptarém aquells que 's distingixin. Fem aquesta advertencia perque cada setmana es més numerosa la correspondencia que se 'ns remet, y sent limitat lo número de caborias que podem publicar en cada número, hem de quedar mal forzosament ab moitas de las personas que 'ns favoreixen.

Ciudadans Gifa Gulera, L. Lopez y Lopez, R. Castellá, S. Salina, Odracir Sam, Igualadins, Frare Llech, Sort Mut, Pepe Ramogosa, Marqués del Nyinyol, Amadeu, Dos Ratas de Reus, Setvuit Sepins, Ll. de Francavilla, N. Rainla etc., P. Tarota, J. Ribot, Ll. Barco, Pau Picapoll, C. de las Arenagadas, A. Lolita, J. Julets, A. Biguer, Escanya-sogras, F. Baldu, Fabreguetas, Saita-rechs, Sacrista novell, J. Mataroni, P. Carcamal, Kl-kl-ri-kl, Pim Pam Pum, y R. de Breda: *Dispensin, lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*

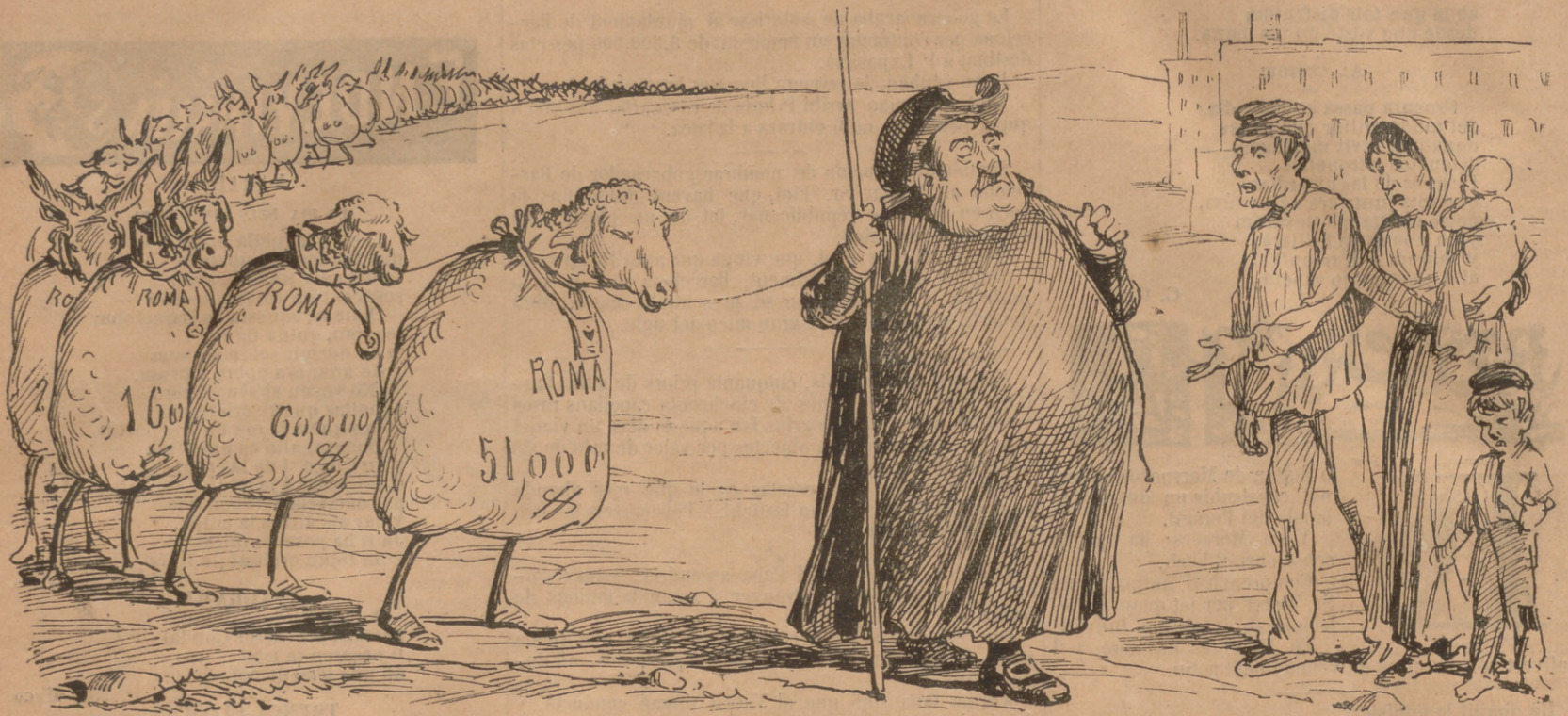
Ciudadans Conde de Manganeso, Ego Sum, Un Sarralench, J. T. Anguila, Suteró Furor y C.^a, Cap y qua, A. Llimona, Baldomero de Breda, Quimet d' Ordal, J. Conte Lacoste, Ll. Llopas Lloperas, Marramau, D. Bartrina Cubinyá, P. Colpk, J. de Berga, Saldoni de Vallcarca, Romá Espinat, A. Gibert, Angel de la Guardia, Samuel del Palau, F. Ribas S., F. B. R., Japel de l' Orga, J. Staramsa, Capella Puxeta y Doloran de Roda: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá J. Cap: Sentim que la falta d' espay no 'ns haja permès fernes carrech de la cosa ab tots los details. L' articlet no fila prou.—Catala: Cast tot lo que 'ns remet es aprofitable.—P. Sistachs: Gracias per l' envió.—E. Baas: Es fluiet.—P. Pi To: ¡Son tant veris!—Bula-tripas: Está bé.—A. Gibert: Llegeixi l' advertencia ab que encabessém la present secció y comprendrà que 'ns es impossible complaure a tothom.—Jaume Piquet: Va molt bé y moitas gracias.—S. U. S. T.: L' hi agrahim l' envió.—Emilia: Es flux é incorrecte.—E. Sala: Los dibuixos no son encare acceptables.—V. Tarrida: Está molt bé.—S. Ust: Idem.—Picio Adam y C.^a: L' idea es molt gastada.—M. Escru: Queda acceptat.—P. Sicomoro: Es molt incorrecte.—Capella pre-histórich: L' assumpto, si no 'l mateix un de identich va ser ja tractat en «La Esquella»; per xó, moitas gracias.—F. Beco: La traducció está bastant bé; hi falta una mica de garbo.—Blay Blanch: Lo romans es massa llarch y una mica incorrecte.—P. del Carril: La poesia 's refereix á un assumpto de poquíssim interés.—Cucaracuch: Hi anirà alguna cosa.—R. Roura: Queda acceptat.—A. Ross: L' article es mansoy.—J. F. Gavires: Los versos van bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

PENAS Y GLORIAS.

Pelegrinacions y llana, crisis y miseria en gran;

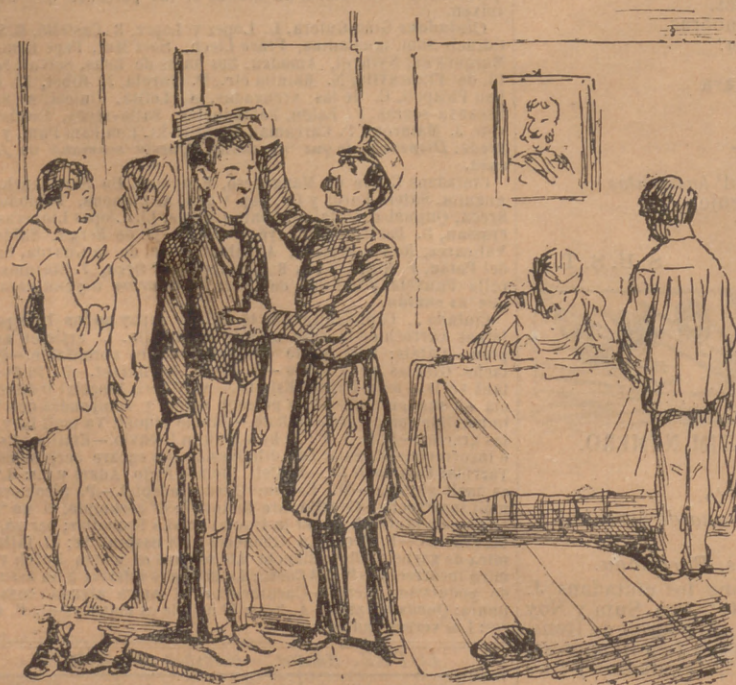
Mientras 'ls uns se'n van á Roma, los altres á ca'n Pistras.

Salamanca y Cuba.
—Sr. Govern, se li innova—que allá á Cuba tothom roba...
Si aquest abús no s' aïsla—un dia s' emportan l' isla.

Moret y 'l Moro.
—L' isleta del julibert—está si es pert ó no 's pert;
jo ni 'n surto ni m' hi fico.—¡Quin mico, Cristo, quin mico!

Lo Nadal de moltas familias, porque en materia de quintas la questió... son galls.

Nadal de 1887.—Lo gall que té Barcelona.—¡Qué magre!...